

ENHETENS LÅNGA TANKE

Enhetens lag, den mest självklara av alla livslagar, är den sista vi upptäcker, emedan ingen lag gives, som människorna i sin egoistiska självhärlighet mindre frågar efter. Allting annat förefaller dem mera väsentligt än det enda väsentliga. Enhetslagen är den för människans utveckling, harmoni, lycka ojämförligt viktigaste. Lagen för enhet är frälsningens, tjänandets, broderskapets lag. Enheten är allas frihet, allas lag, allas mål. I den mån individen förverkligar enheten, närmar han sig slutmålet, övermänniskan, som är ett med allt. Lagen innebär att gott är allt som främjar allas utveckling. Ont är allt som motverkar individens, gruppens, mänsklighetens och allt annat livs utveckling och förädling. Allt som förenar är oersättligt värdefullt. Alla hithörande faktorer är normgivande. Den största insats en människa kan göra är att samla och förena, den största skadan att splittra och söndra. Den som söker sitt, vet ej vad enhet är.

Enhetens grund är allt livs potentiella gudomlighet. Enda olikheten mellan individerna består i att vägen från potentiell till aktualiserad gudomlighet är olika lång. Men slutmålet för allt liv är givet. Det liv vi ser i denna lägsta och för normalindividen enda synliga av alla materievärldar har samma uppgift: att utvecklas. Själva faktum att det är gudomligt till sitt väsen, säkrar varje individuellt livs gudomliga och eviga rätt mot varje försök till nervärdering. Enheten är icke grundad på jämlikhet, som är avundens fiktion. I hela universum finns ingen jämlikhet förr än alla nått högsta gudomsstadiet.

Vi är alla en enhet och den som utesluter någon från enheten har därmed endast uteslutit sig själv och förblir utesluten, tills han genom livets bittra läxor lärt sig inse enhetslagens universalitet. Det finns intet större livsmisslag, intet för våra framtida liv här på jorden något mer ödesdigert än att utesluta någon från hans gudomliga rätt till vårt hjärta. Genom att utesluta varandra blir människorna delaktiga i det hatets krig som ständigt rasar på denna sorgens planet. Hur oerhört långt från enheten vi befinner oss, framgår av att individen i andras ögon knappt har rätt att existera. Enhetssträvandet motverkas alltid av den kompakta majoritetens massiva motstånd, tröghet och splittringsbehov. Det är mycket som skiljer människorna åt. På lägsta utvecklingsnivån är det allt. På högsta kan ingenting skilja. Vår insikt om och förståelse för enheten, vår strävan att förverkliga enheten, anger vår utvecklingsnivå. Enhetssträvan är sättet att på kortaste tid nå vårt mål såsom människor. Viljan till enhet yttrar sig bland annat såsom vilja till saklig, effektiv hjälp, där hjälp behövs. Den har ingenting att göra med maskerade egoismens sentimentalitet.

Enhet är såväl individens som kollektivitetens största livsuppgift. Ingen livsuppgift är värd namnet som motverkar enheten.

Mänskligheten är en kollektiv enhet. Genom att bidra till enheten förvärvar individen rätt till gynnsamma förutsättningar för snabbare utveckling. Utan att vi söker förverkliga enheten når vårt självförverkligande icke långt. Känner människan ej sin enhet med allt levande, förblir hon en främling med känsla av motsättning och fruktan för allt i livet. Enhetslagen gör sig gällande även i det kollektiva ansvaret. Vi utgör en enhet antingen vi vet om det eller ej. Det är ett stort skuldkonto från förgångna liv som vi dagligen ökar med våra s.k. sanningar, vår likgiltighet inför omänskliga sociala, ekonomiska förhållanden etc., vår hatspridning av alla slag.

Ett steg utöver den mänskliga enheten är ett-blivandet med allt liv. Första steget på denna långa väg är viljebeslutet att trots allt lita till enheten, som är livets makt. Genom att väva in denna tillit i sitt medvetna och därmed även efterhand i sitt omedvetna tanke- och känsloliv kommer individen allt närmare verkligheten. Ju mer tillit man förvärvar, desto oftare skall upplevelsen bekräfta tillitens makt.

Individen är en omistlig del av enheten. Enhetslagen klagör individens oändlighetsvärde. I hela historien (i religionen icke teoretiskt men alltid praktiskt) har människans värde varit lägsta värdet. De vansinniga ideerna om makt, ära, rikedom med mera har härskat. Och människorna är slavar under sina ideer, det vill säga sina vidskepelser. Att med den inställningen till människovärdet historien alltid kommer att vara lidandeshistorien, är oundvikligt.

Medvetenheten är en, en enda, en enhet, allas enhet. Utvecklingen betyder från medvetenhetssynpunkt medvetenhetsexpansion genom det individuella jagets med bevarad jagidentitet uppgående i allt större medvetenhetsenheter, tills kosmisk medvetenhet förvärvats. Enheten innebär intet upphävande av individuella friheten. Tvärtom betyder den ökad frihet. Ty uppgåendet i allt mera vittfamnande medvetenhetsenheter betyder ökad insikt i materiella verklighetens världar, ökad förståelse för livet och dess yttringar, ökad kunskap om lagen.

Naturligtvis är enheten ett "mysterium" för dem som ej upplevat den. Vissa mystiker föreställer sig att jaget absorberas av och drunknar i "oceanen". Men jaget är oförlorbart. Att bli ett med universum betyder att individen själv blivit universum.

Essential medvetenhet är för dem som är mogna för den hänsynslöst uppriktiga självuppgivelsen, utan önsningar för egen del men med ett enda behov att offra allt för att förena alla. Essentialjaget är ett med det alla lägre världarna omslutande essentiala totaljaget. Att uppnå detta tillstånd är "frälsningen" (från det onda eller lägre) och "försoningen" (med allt liv). Det är tydligt att ett jag, som icke vill vara till för denna enhet, för att endast tjäna allt och alla, utan har egna anspråk, önsningar och behov, ännu utesluter sig självt från denna enhet. Med sitt disharmoniska, atonala oväsen skulle en civilisationsindivid verka som en kakofoni i denna, den eviga harmonins värld.

Kärlek kan aldrig påbjudas vare sig i yttre eller inre avseende, endast älskas fram.

Det essentiala är frihet och enhet. Det är främmande för fordran, krav, tvång, för allt som vill bestämma och härska, inkräkta och begränsa.

Det essentiala är attraktion men av ett helt annat slag än den emotionala attraktionen. Det emotionala innehåller alltid något slags egoism, såsom önskan att äga. Essentialitetens attraktion vill endast giva, hjälpa, tjäna för att förena allt till en enhet. Den kan inte begära något för egen del, ty den äger allt, som är värt att äga. Den kan endast skänka av sitt outtömliga överflöd. Den säger inte som den förädlade personligheten: att förstå allt är att förlåta allt. Ty den har övervunnit de illusioner, för vilka begreppet förlåtelse har någon mening. På alla hatvibrationer svarar den med vibrationer av sådant slag, att kunde hataren upptaga dem i sin mottagare, skulle han lyftas upp i en lyckosfär, där hat vore omöjligt.

Vi finner vad vi söker. Vi ser i världen just det, varav vårt sinne är uppfyllt. De kärlekslösa ser i världen endast ont och att människorna är onda. De som hatar upptäcker hat överallt och finner ständigt nya motiv för att hata. De fruktar allt, vredgas över, föraktar allt. De upptäcker endast fel och brister i allt och hos alla. De kan inte se det goda.

Mänsklig kärlek är alltid behäftad med något slags egoism, av önskan att äga. Den "gudomliga kärleken" är upplevelsen av allt livs oförlorbara, oskiljbara enhet. Den som upplevat enheten, har erfarit ett annat slags lycka än det mänskliga: att få ge och endast ge och glömma sig själv i givandet och tjänandet. Det kan sedan icke annat. Den vill, den måste älska. Den lever för att få älska.

Kärleken vet ej av någon inskränkning. Den behöver intet motiv för att älska. Den finner kärleken överallt uppenbarad. Den outtömliga kärlekens kraft fyller det sinne som är villigt att låta sig fyllas. Kärleken behöver inga bevis för guds existens. Den ser ju kärlekens gudom i allt. Hur skulle gud kunna vara något annat än kärlek? Allt annat än kärlek vore oförenligt med hans väsen.

Kärleken vet inte av något köpsläende. Den begär inte, avundas inte, förtörnas inte, söker inte sitt. Den stöts inte bort av något. Den attraheras till allt och attraherar själv allt. Kärleken upphör aldrig.

Den som upplevat denna kärlek, älskar inte för egen del eller andras skull utan därför att allt är inneslutet i enheten, allt är en enhet. I allt, som väcker vår längtan och vari vi känner glädje, uppenbarar sig enheten. I allt vi känner oss dragna till – det må vara ting, djur, människor – är det enheten, som varit verkliga upphovet till attraktionen, som verkar i oss och i allt, så att vi blir i stånd att älska och älskas.

Vägen till enheten går genom känslans attraktion, genom sympati, tillgivenhet, åstundan, hängivenhet, dyrkan. Den som varsamt och ömt vårdar dessa sakta spirande känslor, finner till sin glädje, hur de ger alltmer ökad förståelse, drivkraft till handling med förmåga att hjälpa på rätt sätt. Genom att lära sig se och beundra det stora i det mänskliga, inte endast upptäcka utan även draga fram det goda hos människorna, rikta deras uppmärksamhet på det bästa hos dem, kommer den hängivne i kontakt med de enhetens krafter som drar honom till enheten och väcker det gudomliga inom honom att tillbedja det gudomliga utom honom, emedan gudomens väsen är tillbedjan. Han behöver inte längre söka efter föremål för sin kärlek i det som omger och händer honom. Han upplever enheten omedelbart och spontant.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.